JOHN SHIRLEY
PREDATOR
RAZORFICUL

JOHN SHIRLEY

RZBOINICUL

varianta în limba română

UNCRIS

Prizonierul se plimba. Aştepta. Uneori îşi ridica capul pentru a adulmeca aerul. Mirosurile erau străine, dar deveniseră dezgustător de familiare.

Celula avea douăzeci de paşi lăţime şi patruzeci lungime. Erau nişte locuri mai moi pe care să te întinzi, dar fără cadre sub ele; erau şi nişte ţevi, montate în aşa fel încât să nu poată fi smulse din podea. Celula era solidă şi goală, aşa încât nimic nu putea fi folosit ca armă.

Luminile electrice se stingeau automat seara – era o simulare a nopţii? Dar această semiobscuritate nici nu se compara cu întunecimea profundă din lumea sa.

Prizonierul s-a convins din nou că aceste primate slabe ştiau puţine despre lumea lui. Se străduiseră îndelung, încercând să înţeleagă tehnologia *Yautja* – puţină cât au putut găsi. Au încercat să comunice, folosind cele câteva cuvinte şi fraze adunate de la vreun prost de *Yautja* prizonier – un laş care şi-a trădat neamul; o cârpă care se pare că a murit din cauza unei boli terestre.

Dar prizonierul nu a răspuns încercărilor lor firave de a comunica. Nu le-a spus nimic.

Au încercat să înfrângă voinţa prizonierului drogându-i mâncarea, fără alt rezultat decât acela că aproape a murit.

Prizonierul şi-a revenit, dar era încă închis.

Nu contează. Ei nu-l controlează. Nici mintea, nici gândurile sale.

Prizonierul era sigur că-i va veni şi lui vremea.

Şi-i va face să sufere pentru infatuarea lor. Multe capete moi de piei rozalii vor fi adăugate colecţiei sale.

— — —

— Chiar crezi aşa ceva, sergent?

— Locotenentul Curson a spus că după aceea vă voi primi o săptămână permisie, a spus Nialls, ajustându-şi microfonul de la cască. Erai acolo şi ai auzit-o. A spus că ordinul vine direct de la Dault.

— Ceea ce ne spune nouă un ofiţer nu înseamnă nimic, răspunse caporalul Ramirez, care se uita la îmbinările armurii lui Nialls, conform procedurilor verificării standard. Armata dă şi Armata ia înapoi, sergent. Marea Maşinărie Kaki trece peste tine oricând doreşte muşchiul ei.

— Am trei luni şi jumătate de serviciu neîntrerupt! Mai mult de trei luni într-o bază secretă din mijlocul deşertului! Plec, caporale! Am să mă lupt şi cu diavolul ca să obţin această permisie.

Nialls şi-a pus casca pe cap, iar Ramirez a făcut câteva ajustări inutile – casca era deja perfect încastrată la locul ei, deoarece se fixa singură.

Proiecţia *head-up display* s-a activat instantaneu, informaţiile fiind afişate într-o lumină verde pe interiorul măştii de protecţie. Probabil că nu erau exhaustive precum informaţiile din bio-masca purtată de *Yautja*, dar HUD avea o grămadă de senzori, o foarte precisă funcţie de zoom şi de scanare a spatelui. Şi se fixa bine. Nialls petrecuse mult timp testând alte două armuri prototip. Costumele Mark I şi Mark II nu făceau nici 30% din ce făcea acesta nou. Acelea erau greoaie şi stângace, pe când Mark III...

Nialls îşi puse un dispozitiv pe mâna stângă, gândindu-se: *„Mark III se potriveşte ca o mănuşă."*

Îşi imagina că ceea ce avea de făcut azi nu era ceva mai dur decât ultima sa acţiune din Mosul, Iraq. Semnase cererea de a fi numit pentru testarea costumului-armură pentru a ajuta la dezvoltarea unor noi metode care să protejeze viaţa camarazilor săi *Rangers* şi a tuturor celorlalţi americani aflaţi în luptă. Mark III avea potenţialul de a face acest lucru. Materialele compozite super-uşoare făceau ca mişcările să fie comode, asigurând şi o bună protecţie balistică. Nanotehnologia a scăzut drastic greutatea şi consumul de energie, şi a mărit viteza de reacţie. Iar tehnologia *Yautja*...

Prima oară când văzuse tehnologia originală pe o navă-cercetaş Predator doborâtă în acelaşi deşert, a simţit cum îl străbate un fior rece, lung. Tot felul de rahaturi şi cioate de echipament – în mod clar nimic conceput pentru fiinţe umane. Au reuşit să adapteze o parte din tehnologie; fluxul de energie din bio-masca extraterestră, micro-circuitul alternativ din dispozitivul de pe antebraţul stâng – dar mai ales, lansatorul de plasmă. OK, era o cu totul altă limită a puterii militare a Statelor Unite. Dar trebuia testată în câmpul tactic, în combat...

Şi atunci, acest SOB Generalul Dault a pus în braţele unităţii marea sa idee.

Sergentul Nialls nu putea să contrazică un general cu două stele. Aşa că şi-a terminat verificarea armurii, a reglat-o la energie maximă şi a intrat, cu bocancii tropăind uşor, în camera de sterilizare, pentru inspecţia de final. Dincolo de camera de sterilizare erau două seturi de uşi metalice – iar dincolo de acestea, terenul de testare...

— — —

Locotenentul Olivia Curson era la fel de sătulă de baza secretă cum era şi Nialls.

Îl întâlnise pe Nialls în sala recreativă. Au băut o bere împreună, au pălăvrăgit şi a observat cât de respectuos era Nialls – respectuos dar niciodată servil. Desigur, ea era mai mare în grad. Dar asta nu i-a oprit pe unii subofiţeri să se uite urât la ea după ce au băut vreo două beri. Nialls nu a făcut-o niciodată, nu i-a vorbit nicicând *de sus* sau insinuant. Şi se uita direct în ochii săi când vorbea – iar el avea nişte ochi albaştri ca cerul.

Au vorbit din nou când a fost şi ea admisă în unitatea de testare a armurii şi i-a studiat dosarul – palmaresul său militar a intimidat-o. Ea nici măcar nu văzuse o luptă, pe când el avea un palmares de neegalat.

Apoi a fost povestea cu Speevis. Căpitanul Speevis, care făcea contrabandă introducând în bază whisky *Wild Tukey*. Într-o bază secretă, pileala era interzisă, chiar şi pentru ofiţeri, pentru că un beţiv – de serviciu sau nu – uita ce voia să însemne securitatea maximă. Şi uita şi cum să se poarte cu ofiţerii femei, de aceea a trebuit să-l pocnească pe căpitan cu genunchiul în testicule când acesta s-a dat la ea în spatele popotei. I-a zdrobit *biluţele* suficient de tare ca să-l facă să ţipe; el a plecat împleticindu-se şi a vomitat lângă catargul port-drapel, în faţa unui maior. Mai târziu, a pretins că ea s-a dat la el şi l-a lovit după ce a respins-o.

Nialls avea *Silver Cross*, *Bronze Star* şi trei *Purple Hart*. Toţi cei din Zona 57 îl respectau. Aşa că Speevis a pierdut cazul şi s-a trezit el însuşi transferat la o bază radar din Arctica.

Acum ea se uita la Dault: un bărbat plictisitor de vârstă mijlocie, cu obrajii căzuţi, într-o uniformă perfect călcată şi excesiv de ţeapănă. Dault îşi trosnea degetele şi-şi trecea vârful limbii peste marginea dinţilor.

Ea se întreba care era adevărata motivare a lui Dault în aranjarea acestui test special. Deja testaseră costumul printr-o sută de metode, supunându-l la un stres incredibil. Inamicul împotriva căruia urmau să testeze azi costumul, deşi formidabil, era neînarmat. Ei i se părea că e un exerciţiu inutil – sau poate că scopul era răzbunarea asupra lui Nialls pentru că a depus mărturie împotriva lui Speevis. De partea cealaltă arenei, chiar deasupra porţii prin care va fi eliberat *Yautja*, pe o platformă lipită de zidul curb se aflau doi lunetişti.

Unul dintre ei era Cliff Javitz, un alt lingău de-al generalului Dault. În Afganistan, Javitz se împiedicase de un IED[1]; acum îi lipsea urechea dreaptă, întreaga zonă alară din dreapta nasului cu expunerea totală a nării şi a vestibulului nazal. Zvonistica susţinea că şi personalitatea i-a fost modificată după IED, datorită leziunilor traumatice ale creierului. Era cel mai psihopat om pe care-l întâlnise vreodată Olivia, deşi el nu a făcut nimic pentru care să poată fi condamnat.

Celălalt lunetist era Earl Smithson, un negru care vorbea foarte rar.

Era de presupus că cei doi lunetişti se aflau acolo pentru a-l proteja pe Nialls de *Yautja*, dacă armura ar fi dat rateuri de funcţionare sau creatura s-ar fi dovedit a fi prea puternică. Dedesubt, uşile de la camera de sterilizare s-au deschis şi l-au văzut pe Nialls păşind în lumina ştearsă a soarelui de după-amiază târzie în terenul de testare cu suprafaţa de juma' de hectar. Mişcările lui Nialls în armură nu erau chiar atât de libere precum ale unui om în uniformă de camuflaj, dar destul de lejere.

Olivia s-a întrebat cât de sus a mers Dault – în ierarhia de comandă – pentru a obţine aprobarea testului. Poate că nici nu a încercat să o obţină. După cât ştia ea, acest *Yautja* era singurul extraterestru viu aflat în custodie. În această clădire, exista o întreagă echipă de specialişti în exobiologie care-l studiau pe *Yautja* prin intermediul camerelor ascunse, urmărindu-l făcându-şi exerciţiile, mâncând, plimbându-se, eliminând resturile fiziologice; prin folosirea testelor ADN şi scanarea de la distanţă a trupului au înţeles cu ce se hrăneşte şi cum îi funcţionează organismul.

Ea ştia că întreaga exo-echipă era absolut înnebunită de acest mic test gladiatorial. Dacă alienul era grav rănit sau ucis? Deja disecaseră alţi *Yautja* morţi. Pe acesta îl voiau viu...

Dar Dault i-a ignorat. Întotdeauna a fost un nesimţit arogant. Şi a insistat că lupta urma să fie parte a cercetărilor lor asupra acestor Predatori interplanetari. Susţinea că e puţin probabil ca *Yautja* să fie ucis.

Dar, din rapoartele citite de Olivia, aceşti Predatori erau rapizi şi mortali. Să zicem că neutralizează apărarea lui Nialls şi-l ucide?

Inima îi bătea cu putere văzând uşa care se deschidea... şi pe Yautja ce apărea prin pasajul din partea opusă lui Nialls. La început s-a ascuns în umbrele din pasaj, ferindu-şi strălucirea galben-roşiatică a ochilor şi lucirea colţilor de pe mandibulă...

— — —

[1] IED - improvised explosive device – dispozitiv exploziv improvizat / bombă artizanală.

Să te afli faţă-n-faţă, de aproape şi personal, cu *chestia* asta, era ceva diferit de a-l vedea printr-o fereastră blindată. Această inteligenţă rece, inumană, îi dădea fiori. Nialls ţinea arma cu plasmă strâns în mâna dreaptă, aceasta fiind ataşată la sursa de putere din armură printr-un tub metalic flexibil, dar putea fi ataşată la un suport pivotant aflat pe umărul său drept, la fel – mai mult sau mai puţin – ca un *Yautja*. Dar încă nu perfecţionaseră sistemul de ochire al pivotului, la fel de bine ca al unui Yautja, şi Nialls a preferat să ţină arma în mână.

Atunci, Predatorul a păşit încet şi şovăitor în arena circulară de testare, întorcându-şi capul într-o parte şi alta, iar ceea ce părea a fi nişte şuviţe groase de „păr" de pe capul pleşuv şi pătat s-au mişcat uşor. Evalua, calcula, studia pereţii netezi şi înalţi, lunetiştii, porţile ce se închideau în spatele lui Nialls – apoi *Yautja* s-a uitat direct la adversarul său. L-a privit pe Nialls de sus până jos. Apoi, Predatorul s-a aplecat cu braţele în lături precum un luptător de wrestling de modă veche, scoţând sunete joase, penetrante, din adâncul gâtlejului.

Nialls a făcut propria sa evaluare. *Chestia* era cel puţin cu un cap mai înaltă ca el. Avea gheare. Dar, în afară de astea, *Yautja* părea neînarmat. Avea un fel de placă-armură peste piept, şi un material ca o plasă peste membre, care îi asigura camuflajul. Muşchii se reliefau puternic sub pielea care semăna cu ceva ce văzuse la o broască râioasă din deşert. Avea un fel de mănuşă, dar nu şi un pistol cu plasmă.

Cu ar trebui să abordeze confruntarea? Nu avea ordin să ucidă *creatura* – *„doar faci contact cu alienul"*, după cum a spus Dault.

Nu are nici un motiv să nu mă omoare dacă poate…

Apoi a deschis gura – fălcile s-au deschis larg, expunând colţii lungi ce mărgineau gura prin nişte pliuri roşii de piele – şi s-a putut uita direct în adâncul gâtlejului Predatorului care urla către el.

Nialls a făcut rapid câţiva paşi într-o parte – apoi a priceput că *Yautja* l-a fentat doar, simulând un atac direct doar ca să-i testeze viteza de reacţie; să vadă dacă îl poate face să încremenească de groază.

— Nu ţine figura, băi, faţă de crab, a mormăit Nialls.

Armura a reacţionat bine, îmbunătăţindu-i mişcările, dar fără exagerare.

A răspuns la remarca sa – Nialls mai auzise uneori *creatura* repetând ca un papagal vorbele oamenilor. *„Nu ţine figura.."* s-a auzit tonul batjocuritor al vocii.

Nialls a încercat să se autolinişteasscă, ca să-şi menţină mintea limpede şi pulsul scăzut. *Concentrează-te şi poate că vei termina repede treaba asta. Fă-l să accepte înfrângerea...*

A ridicat pistolul cu plasmă şi a tras.

Nu a ochit direct spre *creatură* – nu trebuia să o ucidă. Ochise în pământ chiar în faţa picioarelor cu gheare, pentru a-i da un avertisment şi ca să-l facă să dea înapoi.

Dar când globul de energie a atins solul, *Yautja* nu mai era acolo. Îşi activase camuflajul şi era cu totul invizibil – Nialls abia dacă a zărit un contur cubistic. Mişcarea *creaturii* a fost cu mult mai iute decât crezuse el că poate. *Yautja* a sărit peste locul de impact, năvălind direct către el. Cu pumnul stâng l-a lovit puternic în cască.

Surprins, Nialls a reacţionat exagerat dându-se înapoi şi a căzut pe spate – iar *creatura* a fost peste el, cu genunchii pe pieptul său. Din dispozitivul-mănuşă de pe antebraţul stâng au ţâşnit două lame zimţate – deci *era* înarmat! – sclipeau, reflectând lumina, în ciuda camuflajului electronic.

Cu acestea i-a trântit o nouă lovitură cumplită direct în vizorul căştii; straturile suprafeţei transparente care-i proteja faţa au rezistat, dar Nialls şi-a simţit capul de parcă s-ar fi aflat în interiorul unui clopot de biserică. A urmat o nouă lovitură. Aia din colţul vizorului era o fisură?

Luptându-se să dea jos *creatura* de pe el, Nialls a lovit-o cu duritate în cap cu pumnul stâng – dar *Yautja*, cu ochii galben-roşiatici strălucind de plăcerea de a ucide, a parat cu uşurinţă cu mănuşa. Lovitura o fi declanşat vreun comutator al camuflajului, pentru că dintr-odată a putut-o vedea foarte bine, urlând la el, cu ochii plini de ură şi lovindu-l din nou cu lamele în cască.

Sus pe zid erau lunetiştii. De ce nu-l răneau măcar pe *Yautja*?

Acesta şi-a ridicat pumnul stâng încordat, adunându-şi în el întreaga forţă, gata să-i zdrobească vizorul. Nialls ezita să încalce ordinele dar trebuia să dea *creatura* jos de pe el. Aproape că a lipit pistolul de chipul adversarului, care l-a apucat de ţeavă şi, profitând de poziţia sa mai bună, a răsucit arma chiar în momentul când s-a declanşat, iar globul de plasmă a lovit exact acolo unde dorise *creatura*.

Creasta zidului ce înconjura arena a fost spulberată într-un anumit loc. O bucată de zid l-a lovit pe *alien*, care a slăbit o clipă strânsoarea. Nials şi-a îndoit genunchiul drept şi a folosit întreaga forţă a piciorului – şi a armurii – ca să-l arunce pe *alien* de pe el.

Yautja a urlat de furie, iar Nialls a simţit că ceva îi este smuls din costum. Nu mai avea pistolul în mână. S-a rostogolit, apoi s-a ridicat repede în picioare, şi a văzut că pistolul său

cu plasmă se afla în mâna lui *Yautja* – care-l smulsese din cablul de conexiune. Tocmai ochea către platforma lunetiştilor...

Dar nici un lunetist nu se mai afla acolo.

A tras – distrugând încă o porţiune din partea de sus a zidului, apoi a întors arma către Nialls.

Dar el ştia ceva ce creatura habar nu avea. Versiunea de pistol creată de oameni era alimentată prin cablu; putea stoca energie doar pentru un singur foc. Iar *Yautja* trăsese deja acest foc. Pistolul a dat rateu, iar *alien* l-a aruncat.

A încercat să-l sfâşie pe Nialls cu o lovitură cu cele două lame de pe antebraţ; acesta a blocat cu mâna dreaptă şi l-a lovit pe *alien* cu stânga în laterala capului. Sângele galben-verzui fosforescent a ţâşnit din rana de pe scalp. Apoi *creatura* s-a rotit în jurul lui... a mai încercat să lovească... după care a fugit pur şi simplu din calea sa.

A sărit prinzându-se cu mâinile de marginea spărturii din zid, apoi s-a ridicat... şi a dispărut dincolo.

Nialls a alergat după *alien*, a sărit... dar nu a putut ajunge destul de sus ca să se prindă de marginea spărturii din zid.

Blestemând, şi-a dat drumul jos. Cineva de sus a ţipat. Focuri de armă. Apoi a fost linişte, cu excepţia sirenei de alarmă care continua să sune...

— — —

Nialls era aşezat la o masă, strângând casca în mâini, uitându-se la Olivia.

— Zgârieturi pe vizor, dar nici o fisură, i-a spus lui Ramirez. Nu a reuşit să facă mai mult.

— Smithson e mort, i-a spus Olivia. Prima lovitură i-a frânt clavicula şi l-a năucit, apoi *creatura* l-a ucis. Javitz este viu – a tras asupra lui, dar acolo era mult fum, un loc nepotrivit pentru un lunetist... şi a ratat. S-a ieşit pe o uşă de incendiu şi a ucis două santinele... pur şi simplu i-a despicat...

Trase aer adânc în piept.

— Mulţumesc că mi-ai spus, *Lieutenant*. Îmi pare rău de Smithson. A fost un soldat bun.

— Nu a fost vina ta. *Alien* a spart zidul, nu tu.

— *Lieutenant* are dreptate, a spus Ramirez, şi a luat casca să o studieze. Nimeni nu s-a gândit că zidul este atât de vulnerabil. Dar era vechi. Iar în acel loc se subţia spre vârf pentru a face loc platformei.

— Eu am impresia, spuse Nialls, că această armă a fost alimentată cu o cantitate de energie cel puţin dublă decât ar fi trebuit în această situaţie.

Se simţea obosit, abătut. Au murit trei soldaţi buni... până acum.

— A fost alimentat atât cât mi-a spus Generalul că trebuie să fie.

— Mie nu mi-ai spus.

— M-am gândit că mai multă putere e mai bună pentru tine, Sergent.

— Mda. Nu mi s-a spus nici că are lamele alea.

Olivia a dat din cap.

— Mie mi s-a spus că nu are arme.

— Am crezut că lunetiştii vor lichida creatura atunci când era peste mine. Din unghiul acela puteau să-i facă nişte găuri cât pumnul direct în cap.

Olivia s-a uitat furioasă către uşă.

— Şi eu am crezut la fel. Javitz a dezvăluit că i s-a spus să nu tragă decât la ordinul direct al Generalului.

Uşa s-a deschis – probabil că Olivia aşteptase pe cineva.

Generalul Dault. Era palid, şi niţel speriat.

— Sergent Nialls. *Creatura* aia tocmai a mai ucis o santinelă. Cooper a tras în ea, a ratat, şi i-a fost despicat abdomenul. I-a trebuit ceva timp ca să moară.

Nialls a tresărit în sinea sa. N-ar fi trebuit să lase *creatura* să evadeze. Dar nimeni nu i-a spus că avea o armă – însă i s-a ordonat să nu o ucidă cu pistolul cu plasmă. Totuşi, ar fi fost de datoria lui să o doboare şi să o ţină sub control.

Dault păru gata să confirme gândurile lui Nialls.

— E din nou rândul tău, Nialls. Pune-ţi casca la loc. Ia un jeep şi du-te după *creatură*!

— Nu are pistolul! a obiectat Ramirez. O să-mi ia toată ziua să-l repar!

— Are armura. Şi e deplin funcţională. Poate lua o carabină.

Olivia a intervenit.

— *Sir*, dar un elicopter de atac? Avem şi vehicule blindate...

— Negativ. *Creatura* s-a îndreptat spre oraş. Afară este întuneric. Şi până ajungem să o depistăm, va ajunge în zone aglomerate cu civili. Nu tragem rachete asupra localităţilor şi civililor, *Lieutenant*. Se ocupă Nialls de problemă.

— — —

Lui Javitz îi bubuia capul, bandajul era prea al dracu' de strâns, dar era gata echipat când Generalul a ajuns la Infirmerie.

— Eşti gata de datorie, Javitz? L-a întrebat Dault.

Acesta a salutat.

— Sunt, *sir*. Doar o tăietură la cap. Nimic deosebit.

— Ia-ţi o carabină. Trebuie să avem în vedere ceva mai mult decât o simplă evadare a unui monstru. Ceea ce sper, este că Nialls va distrage atenţia *creaturii* şi o va încolţi. Atunci, tu ai să-i bagi un glonţ în picior. Noi o recapturăm... Voi trimite o echipă de sprijin; o poţi chema când *creatura* va fi doborâtă, se va afla imediat în spatele tău. Atunci... terminăm toată povestea. Nu trebuie să afle nimeni cum s-a declanşat tot rahatul ăsta.

— Cum să „*terminăm*", *sir*!

— Mă bazez pe tine, Javitz. Vezi că nu pot avea încredere în Nialls. Sau în Olivia Curson. Ai văzut ce s-a întâmplat – Nialls a depus mărturie împotriva omului meu. Pentru o afurisită de acuzaţie de încercare de viol! Asemenea lipsă de loialitate... Nu mă pot baza că el o să-şi ţină gura. Oricum...

Dault s-a dus la uşă şi a aruncat o privire pe coridor în ambele sensuri. Apoi a închis-o şi s-a apropiat de Javitz. A coborât vocea.

— Nialls va fi prins în focul încrucişat. Mă înţelegi?

Javitz gândi situaţia. Era bine să ai un general care să-ţi fie îndatorat. Dar asta...

— Cam riscant pentru mine, *sir*, dacă se duce vorba.

— Vrei o promovare, privilegii speciale?

— Pentru început.

Dault a clipit de câteva ochi, şi, într-un târziu, a spus:

— Pot să-ţi dau şi zece mii pe deasupra.

— Şi... locotenentul?

— O voi trimite să-l verifice. Dacă n-o termină *alien*ul... vei face tu să pară că el e vinovatul.

Riscul se dubla. Dar...

Promovare. Privilegii speciale. Bani gheaţă.

Astfel de oportunitate nu apăreau prea des. Un *bărbat* trebuia să o înhaţe de coadă...

După un moment, Javitz a dat aprobator din cap.

— O voi face, *sir*. Dar luneta mea nu poate face mare lucru împotriva armurii pe care o poartă Nialls.

— Aşa este – rezistă focului tras de armele cu lunetă, a tuturor armelor cu calibru mic, a grenadelor cu fragmentare, aruncătoare de flăcări, mine şi majoritatea IED. Dar crezi că-l va proteja şi împotriva unui proiectil de lansator de 30 mm? Va fi pulverizat în interiorul costumului. Al doilea proiectil îl va sparge. Îţi dau un *Stryker* dotat cu lansator.

— Chestiile astea nu au un fel de mecanism de autodistrugere montat în mănuşă? N-am chef să detonez o mică bombă nucleară...

— Nu crezi că dacă ar fi avut-o ar fi folosit-o deja? Era inconştient când l-am găsit. I-am demontat dispozitivul de pe echipament. Singurele lucruri pe care i le-am înapoiat au fost platoşa de piept, camuflajul şi lamele de la mănuşă. Am greşit dându-i camuflajul activ...

— Treizeci milimetri. N-are decât un singur foc.

— Acum este autoghidat. Tu încearcă doar să nu-l foloseşti asupra *alien*ului. Doar dacă eşti nevoit. Dar nu lăsa creatura să scape iar nevătămată. Însă asigură-te că Nialls este mort. Loveşte-l în plin cu proiectilul de 30 mm. Vom spune că s-a băgat singur în linia de tragere.

— — —

Se făcuse întuneric când au luat urma. Erau doar Ramirez, la volanul unui *Humvee*, şi Nialls, în spatele său, echipat în costum.

— Dacă semnătura termică nu minte, nu se îndreaptă către oraş, spuse Nialls.

El putea vedea urmele strălucind roşiatic pe vizorul ce scana în infraroşu.

— Şi-a schimbat direcţia.

— De ce dracu a făcut-o? Creaturile astea sunt interesate să ia trofee, nu-i aşa? În oraş sunt nenumărate trofee.

Ramirez a clipit şi şi-a pus mâna pe gât.

— Ei smulg capul, jupoaie pielea de pe craniu...

— E o fermă în direcţia aceea. Şi chiar dincolo de ea se află Hangarul Special 14. Nu cred că mai vrea vreun trofeu. Are deja câteva. Camerele de securitate au arătat că are trei capete de la santinele într-o geantă.

— O, Doamne! Cooper, Morris şi Lapsky. Nu ştiam... De fapt, ce se află în Hangarul 14? Cu gradul meu n-am acces la asemenea informaţie.

— Într-o situaţie de nivel 'T' cred că ai dreptul să ştii. L-au găsit pe *alien* inconştient, după ce i-au doborât nava – au construit Hangarul în jurul navei. Au tot încercat să pătrundă în ea fără să o detoneze. E armată – după ce l-au luat pe *Yautja* de acolo, nava a activat un fel de protocol de apărare. Doi tehnicieni au fost *prăjiţi* de armele cu plasmă.

— Deci, de data aceasta zvonistica spunea adevărul.

— Urmele se îndreaptă în această direcţie... chiar de-a lungul drumului. Deocamdată, urmăm drumul.

— — —

Gage Binch îşi petrecuse toată după-amiaza curăţind desişul de pe terenul din spatele fermei. Se gândea că l-ar putea face păşune. Terenul se întindea chiar până la gardul înalt de sârmă împletită, prevăzut sus cu rânduri de sârmă ghimpată, care înconjura avanpostul militar. Avanpostul 14. Gage nu prea credea că e un avanpost – era destul de îndepărtat, de partea cealaltă a unei porţiuni mari, asfaltate; dar putea vedea destul: o mare construcţie metalică, cenuşie, cu uşi glisante înalte de 15 m. Locul părea a fi mai mult un hangar, decât un avanpost. Şi acele lumini de căutare, cele patru cabine pentru santinele – prea multă securitate pentru un avanpost oarecare.

Plus faptul că Poliţia Militară l-a avertizat că nu trebuie nici măcar să se apropie de gard.

Dă-i *dreaku*! Ăsta era pământul lui. Era o situaţie de genul „*îmi cunosc drepturile*". Dacă *el* voia să-şi transforme terenul într-o păşune, era alegerea *lui*.

Auzea vaca mugind din cealaltă parte a hambarului. În curând, va putea să-şi cumpere un nou taur şi câteva vaci, cu care să pună bazele unei noi cirezi. Şi o va face chiar aici, pe noua păşune.

A aruncat o privire, inventariind ceea ce a făcut. Şase copăcei mici, de deşert, erau tăiaţi; era destul loc pentru tractor ca să poată da deoparte bolovanul acela mare; mai trebuia adus şi împrăştiat sol pentru iarbă. Mai era şi bătrânul stejar, care era de aşteptat să

cadă singur la primul vânt puternic. Dar trebuia să-l lase aşa pentru că era prea aproape de gard ca să rişte. Şi în apropierea lui era o mică îngrăditură unde-şi ţinea taurul de rasă Brahman – Gage îl vedea cum tropoteşte agitat, scuturându-şi capul cu coarne mari. Ceva părea să-l neliniştească. Poate zgomotul făcut de drujbă...

Dar se lăsase întunericul. Era timpul să intre în casă şi să bea un scotch. Să stea de vorbă cu Regina. Sigur, soţia îi murise demult, dar el vorbea cu urna în care se afla cenuşa ei.

Însă mai putea tăia măcar un ciot... Cu lanterna, avea destulă lumină...

Gage şi-a pus ochelarii de protecţie, a tras de sfoara drujbei pornind-o, şi ţinând-o ferm cu ambele mâini, a retezat ciotul tufişului.

Apoi, o umbră a acoperit cea mai mare parte din zona iluminată de lanternă.

S-a întors. Acolo era un tip masiv – nu-i putea vedea faţa. Doar un cap chel şi noduros, dar cu un fel de coamă pe ceafă, nişte mâini ciudate... iar lângă el, o geantă din care se scurgea sânge.

— Cine mama dracu...

Apoi tipul a dispărut. Într-o clipită.

Ce dracu? A făcut el un atac cerebral? Părându-i-se că vede o mişcare cu colţul ochiului, se întoarse – chiar în momentul când un pumnal militar îi despica burta.

Uimit, a coborât privirea cuprins de durere, bolborosind, cu drujba încă în mâini...

Încercă să o ridice împotriva atacatorului – dar drujba i-a fost smulsă cu uşurinţă. Apoi, lama cu lanţul s-a abătut asupra gâtului său...

— — —

„*Que mierda!*" a izbucnit Ramirez. A oprit *Humvee*ul, iar farurile au luminat scena sângeroasă, capul decapitat al unui taur, un Brahman negru-cenuşiu cu coarne groase, curbate. Capul diform era fixat pe o bârnă orizontală legată de doi stâlpi aflaţi de o parte şi de alta a drumului ce ducea către fermă. Botul era deschis şi de pe limba atârnândă sângele picura pe pietrişul de pe drum. Ochii morţi străluceau încă în lumina farurilor.

Priveliştea a făcut ca stomacul lui Nialls să aibă spasme.

— Cred că n-a avut loc în geantă pentru căpăţâna asta, aşa că şi-a imaginat că o să ne sperie.

— Mda. Cu mine ar cam fi mers dacă eram singur pe aici.

Ramirez a accelerat uşor, trecând pe lângă căpăţână. Se uita cu atenţie la grădina de cactuşi din faţa casei-fermă.

— Cu camuflajul acela, blestemata de creatură poate fi oriunde pe-aci.

Nialls a comutat pe vedere în infraroşu. Nu a văzut nimic, în afara unei bufniţe ce şedea în vârful unui *saguaro* (cactus gigantic).

Dar, acolo, spre dreapta, era probabil o urmă de sânge. Urme de paşi. A comutat pe vedere de noapte. Peisajul întunecat s-a luminat în nuanţe de verde şi galben. Nici un semn de *Yautja*.

— Opreşte. Coboară geamul...

— Se aude ceva.. parcă ar fi... o drujbă?

— Da. Probabil aşa a tranşat taurul. O fi văzut pe careva cum o foloseşte şi...

— Şi respectivul trebuie să fie mort acum.

— Mergi încet şi ocoleşte prin dreapta. Acolo e un drum care duce în spate...

Au rulat cu maşina pe după casa întunecată cu farurile stinse... şi au văzut ceva mare, mai mare decât a*lien*ul; era stejarul care tocmai cădea peste gardul cu sârmă ghimpată din jurul Avanpostului 14, cu hangarul. Copacul uriaş a căzut, trosnind puternic. Ramirez a mărit viteza către el, maşina hurducându-se peste cioate le şi ramurile retezate. Atunci Nialls l-a văzut ca o pată slab cenuşie. *Yautja*, se căţăra pe trunchiul căzut oblic peste gardul de sârmă. Tăiase copacul cu drujba fermierului, făcându-şi astfel o cale de acces în interior, mai îndepărtată de posturile de pază ale santinelelor.

Yautja alerga deja pe platoul de asfalt, cu camuflajul activat, iar geanta cu trofee sângerânde de pe umăr părea că zboară singură prin aer.

— Creatura e a naibii de isteaţă, spuse Ramirez.

— Trebuie să transmitem celor din ‘14’, lui Dault.

Nialls a pronunţat cuvântul cod care-i activa radioul şi a auzit zgomotul static al funcţionării acestuia.

— *Mark III* apelează *Baza*, cod *2-3*, conectează-mă cu generalul Dault.

A aşteptat. Se auzea doar staticul. Nici un răspuns.

— Poate că blestemăţia asta de cască s-o fi defectat totuşi, presupuse Nialls. Încearcă radioul de pe *Humvee*.

Ramirez a luat microfonul şi l-a activat. Nici un răspuns. Cercetă spatele radioului.

— Cineva a tăiat firele. Radioul e mort, Sergent. Suntem izolaţi în rahatu’ ăsta.

— Poate că nu. Tocmai am văzut o dronă zburând pe deasupra.

— E armată?

— E o dronă de observaţie. Se pare că Generalul nu vrea să ştie de noi. Dar stă cu ochii pe noi. Hai să ne strecurăm pe-acolo unde gardul e căzut...

*Humvee*ul abia a avut loc să treacă, pe urmele lui *Yautja*. Nialss spera că sârma ghimpată căzută nu va sparge cauciucurile (*sic!*) şi a trecut peste ea, apoi a rulat pe platoul de asfalt.

— Vreun agitat de la punctele de control ar putea deschide focul asupra noastră, se îngrijoră Ramirez.

— Careva trebuie să le fi spus...

În clipa aceea proiectilul de tun a lovit *Humvee*ul. Cu o clipă în urmă rulau direct către silueta abia întrezărită, din tablă gofrată a hangarului, iar în următoarea totul era foc şi sticlă spartă, iar lumea se răsturnase pe o parte. *Humvee* s-a rostogolit peste cap, Ramirez zbiera cuvinte fără sens şi a căzut peste Nialls. Apoi camioneta s-a oprit răsturnată pe o parte. Parbrizul era parţial smuls în faţa lui Nialls, fumul se îngroşa, iar Ramirez gemea.

— *Mark III*, total operaţional, şi-a activat Nialls costumul.

Luminile din interiorul căştii au pâlpâit. Ridică mâna şi împinse trapa din capotă, s-a strecurat prin ea afară, apoi l-a tras şi pe Ramirez de guler, în timp ce acesta urla de durere.

L-a scos chiar înainte ca *Humvee* să fie învăluit de flăcări precum un foc de tabără. Cu Ramirez în braţe, Nialls s-a grăbit să se îndepărteze de *Humvee* înainte ca restul benzinei din rezervor să explodeze. Nialls s-a întors, a văzut flăcările izbucnind şi luminând zona din jurul epavei arzânde. Acestea s-au domolit repede, dar nu se mai putea intra în *Humvee*.

Ceea ce însemna că, acum, Nialls nu mai avea nici o armă – carabina sa de asalt se afla în *Humvee*ul ce ardea. Pe de altă parte, armura sa era o armă în sine. Cu ajutorul ei putea sparge o uşă de metal sau craniul unui inamic.

Ramirez s-a lăsat moale în braţele lui Nialls. Acesta l-a întins uşor pe pământ, a comutat spectrul de vizibilitate al căştii şi a văzut oase rupte care străpungeau pielea, iar din piept îi curgea ceva roz şi galben; în ochi se aduna o întunecime ca şi cum noaptea înconjurătoare i se strecura în orbite.

Ramirez a murit înainte ca Nialls să se ridice.

Cuprins de o furie rece, Nialls a privit în jur şi a descoperit *Stryker*ul, rulând spre el cu luminile stinse. Tunul se autocentra. Părea un tun de 30 mm care se orienta spre dânsul.

Acum se afla cam la 40 m distanţă. O lovitură directă i-ar fi spart costumul precum carapacea unui homar lovită de un ciocan.

Nialls a alergat spre stânga, tropăind cu bocancii, costumul fiind setat să funcţioneze la parametri maximi; apoi a zigzagat spre dreapta. Ţeava tunului a compensat mişcarea urmărindu-l. Nialls a schimbat din nou direcţia, apoi a sărit – când proiectilul a percutat solul în urma sa, şocul l-a săltat în aer şi l-a dat peste cap.

A căzut pe spate, ameţit, cu urechile vuind, dar nevătămat.

Mormăi: *Ai ratat, băi, pulache,* după care s-a ridicat şi a privit craterul fumegător făcut de explozie în asfalt. A fugit către el şi s-a pitit înăuntru, încercând să observe terenul.

Cine dracu se afla în *Stryker*? Dault? Neh. Prea riscant pentru el. Mai degrabă câinele său credincios, Javitz. Care folosea o armă ce, printr-o lovitură directă, cu siguranţă putea zdrobi armura *Mark III*.

Nialls a comutat pe infraroşu, sperând să localizeze silueta din *Stryker*. Inutil, armura vehiculului *Stryker* era prea groasă – dar a descoperit o altă siluetă, redată în roşu: *Yautja,* ce se mişca către vehiculul din spatele său. Nu era nici o greşeală. Încă mai avea geanta într-o mână. În cealaltă nu mai era acea drujba dar ţinea altceva. Era forma distinctă a unui pumnal de luptă din dotarea forţelor speciale. Lung, parţial zimţat, cumplit. De el se folosise Predatorul pentru a decapita sentinelele din bază.

Stryker se mişca, înaintând încet, implacabil, către Nialls, cu tunul urmărindu-şi ţinta – căutând acea lovitură directă.

Apoi... silueta infraroşie a lui *Yautja* a ajuns sus, pe capota maşinii blindate. Îl voia pe cel ce se afla înăuntru, oricare ar fi fost acela. De ce neapărat pe el? Sau, poate că-l voia chiar pe *Stryker*?

Nialls a comutat din nou pe vedere noaptea şi a văzut creatura mai clar, o formă lucitoare alb-cenuşie care trăgea de trapă. Încerca să priceapă cum se deschide. Şoferul a neglijat să o blocheze.

Stryker s-a oprit brusc când şoferul şi-a dat seama că cineva a deschis trapa şi voia să-l termine...

Nialls a sărit în picioare, a alergat către *Stryker* având grijă să se menţină în afara unghiului de tragere al tunului. Vedea în spatele parbrizului cum nişte forme se luptau frenetic.

Apoi, o pereche de faruri s-au interpus şi o maşină a venit direct spre el.

Nu putea să o evite la timp – dar aceasta a oprit, cu frânele scârțâind. După o clipă, Olivia Curson a ieşit pe jumătate, făcându-i semne cu mâna.

— Haide, Nialls, imediat!

S-a grăbit să ajungă la maşină, tropăind cu bocancii pe asfalt. Era conştient de prezenţa santinelelor din depărtare, care strigau din faţa Hangarului 14 – lanterne, oameni strigând ordine, alţii anulându-le. Nialls s-a oprit lângă maşină. Poate, dacă-şi scotea casca şi s-ar identifica singur...

— Nialls, urcă-te! a strigat Olivia din spatele volanului.

Nialls s-a uitat către *Stryker* – şi abia atunci a văzut că se îndepărta de dânsul. Accelera spre hangar.

Ştie cum să şofeze. Oare poate să-şi dea seama şi cum se trage cu tunul?

Nialls s-a urcat în maşină, lângă Olivia, trebuind să tragă total scaunul spre înapoi – ca să poată încăpea cu armura pe el.

— Întoarce maşina! a strigat, fără să mai ţină cont de diferenţa de grad.

Ea a întors maşina, a pornit spre hangar – apoi a trebuit să smucească de volan pentru a evita un trup fără cap ce zăcea pe asfalt. Nialls a prins lucirea unui însemn de specialist lunetist de pe umărul cadavrului. Javitz.

Drept în faţă, *Stryker* prindea viteză, marea maşină blindată rulând din ce în ce mai repede către uşile hangarului. Tunul a rămas tăcut – presupunea că *creatura* nu a avut timp să studieze interfaţa de declanşare a focului.

— Cred că Dault a încercat să te ucidă... poate şi pe mine! spuse Olivia.

Vocea îi era stăpânită, iar încheieturile degetelor erau albe datorită strânsorii pe volan.

— E o presupunere plauzibilă. Iar *Yautja* a luat *Stryker*ul...

— Nu, nu se poate...!

— Ba se poate. Încetineşte! Riscăm să încasăm ceva gloanţe chiar de la ai noştri!

Ea a călcat frâna; maşina a derapat şi s-a oprit cam la 20 m de hangar, unde ceilalţi trăgeau, dar nu asupra lor, ci asupra *Stryker*ului ce venea către ei. Nialls putea vedea gloanţele ricoşând în scântei de blindajul din titan. Apoi *Stryker* a trecut peste doi soldaţi şi şi-a continuat drumul, intrînd în forţă în cele două mari uşi glisante pe care le îndoi parţial, după care s-a oprit. Blocat. Roţile se învârteau în gol.

— Opreşte după colţul clădirii. Am să intru pe uşa pentru personal.

— — —

Vehiculul a rămas parţial blocat cu partea din faţă între uşile glisante – totuşi, evadatul a reuşit să iasă pe portiera din dreapta, apoi a păşit peste cea mai apropiată primată, pe care a doborât-o înainte de a putea trage cu arma. Lamele sale au fulgerat, au despicat, iar soldatul primată a căzut mort. Evadatul a ridicat arma automată, s-a întors spre cei care păzeau nava spaţială, şi a apăsat pe trăgaci, împroşcând neîndemânatic cu gloanţe asupra inamicului răspândit pe podeaua de beton bine luminată. Aceştia s-au grăbit să se adăpostească, deşi magazia sa de cartuşe s-a golit cu repeziciune.

Evadatul îşi putea vedea nava aşteptând, uşor avariată dar funcţională, în mijlocul hangarului. Dar un proiectil inamic l-a lovit pe evadat în partea dreaptă; a ignorat durerea, s-a întors şi a sărit peste botul maşinii blindate, punându-se la adăpost. Apoi s-a întins prin fereastra spartă a portierei şi a tras afară geanta plină şi însângerată.

Acum...

Evadatul a mârâit către sine, şi-a activat sistemul de camuflaj, apoi a sprintat către navă, cu proiectilele lovind şi ricoşând în jurul său. Rampa era coborâtă, trapa deschisă – atât reuşiseră să facă primatele. Pentru că, după ce l-au dus de acolo pe prizonierul Yautja inconştient, nava a intrat imediat în modul de auto-apărare. De atunci a ţinut inamicul la distanţă, tolerând doar scanarea şi observaţii superficiale, dar nu şi dezasamblarea.

Acum, când un maestru Yautja se afla din nou prin apropiere, nava s-a activat, ca de bun venit. Ţevile tunurilor au ieşit la vedere trăgând rafale de plasmă asupra creaturilor primate, pe două dintre ele făcându-le cenuşă. Celelalte s-au îndepărtat în fugă... În acest timp, nava a contactat şi nava-mamă camuflată pe orbită...

Indiferent la durerea provocată de rană, evadatul a răcnit de bucurie şi a urcat rampa în fugă... în navă...

Se gândea: *Ce trofee minunate am obţinut*...

Dar mai avea o datorie de făcut înainte de a părăsi această planetă mizerabilă.

— — —

Folosind întregul potenţial al armurii, Nialls a spart uşa pentru personal care era încuiată, a alergat în hangarul luminat cu putere, a deconectat vederea pe timp de noapte chiar în momentul în care Yautja alerga în susul rampei, intrând în nava extraterestră. Aceasta avea cam 24 m lungime şi 15 lăţime; avea forma unei lopeţi, cu o structură foarte

complicată în partea din spate şi cu nişte picioare metalice insectoide care o susţineau pe sol.

Rampa era coborâtă încă. Dacă putea ajunge pe ea şi pătrunde în navă, putea stopa evadarea lui *Yautja*. *Mark III* îl putea proteja suficient timp de sistemul defensiv al navei.

Apoi a auzit computerul din cască spunându-i: *„Controlul extern activat."*

CE? Picioarele i s-au oprit brusc – mai precis picioarele armurii, aşa că, în interior, i s-au blocat şi ale lui. Armura a înţepenit.

— Ce control extern e acesta?

— Origine necunoscută. Provine din dispozitivul aflat direct înainte.

Nava *Yautja*? Şi Nialls şi-a adus aminte că ei au copiat unele dintre circuitele costumului *Mark III* direct din echipamentul lui *Yautja*. Răspundea pe lungimea de undă a controlului navei *alien*. Oprindu-l acolo unde se afla...

Rampa s-a ridicat, pliindu-se în navă. Partea ventrală a început să strălucească. O descărcare masivă de energie a luminat totul în alb-albastru. Nialls a simţit un val de căldură. A auzit şi ţipetele oamenilor care nu s-au adăpostit la timp...

Se afla în interiorul unui nor energetic care ameninţa să-l ardă, chiar şi prin armură.

Tavanul hangarului a explodat în sus, curentul de aer îndepărtând fierbinţeala din jurul lui *Mark III* – şi Nialls a putut vedea din nou.

Privi în sus la nava *Yautja* care levita, cu picioarele-suporturi pliate sub ea, apoi urcând tot mai sus pe o traiectorie arcuită, pe o coloană de energie. S-a dus.

Computerul a comunicat imediat: *„Controlul redat userului primar."*

Nialls a simţit cum membrele armurii se deblochează. Un curent de aer rece, filtrat, a fost injectat în interior, răcorindu-l. Cu sudoarea curgându-i pe faţă, s-a întors către Olivia Curson care era aplecată asupra unui soldat, încercând să-i dea primul ajutor pe câmpul de luptă...

Jumătate de oră după aceea au trecut pe lângă un şir lung de ambulanţe, înapoi către baza secretă. Nialls îşi scosese casca şi mănuşile şi şi-a şters sudoarea cu dosul palmei.

— Ramirez... e mort.

— Chiar voia să-ţi calce pe urme.

— Încă unul pe care ar fi trebuit să-l salvez.

— Nu poţi fi învinuit pentru proiectilul tras din tunul altuia.

N-au mai vorbit până aproape de intrarea în baza secretă. Ea l-a privit.

— Ce vom face acum?

— Eu voi depune mărturie împotriva lui Dault. Tu?

— La fel.

— Şi apoi?

— Voi cere trecerea în rezervă. Am terminat-o cu Armata.

A oprit maşina, s-a întors spre el şi i-a luat mâinile în ale ei.

— Ştii, eu...

*Flash*ul alb-albastru i-a făcut să-şi întoarcă privirile către bază, strângând pleoapele împotriva strălucirii puternice – chiar la timp pentru a vedea explodând clădirea administrativă. Aceasta a început să ardă – şi sigur şi Dault odată cu ea. Apoi un alt *flash* de lumină, roşie, venită de la mare înălţime, a distrus clădirea exo-echipei.

Nialls priveau cu gurile căscate cum nava lui *Yautja* survola ruinele arzânde, ca şi cum ar fi inspectat rezultatele acţiunii sale... apoi s-a îndreptat spre ei. Câteva momente, păru să ezite deasupra lor, iar Nialls aştepta explozia – era prea târziu ca să mai fugă. Spera că se va termina repede.

Dar nava a dat înapoi, plutind legănat, şi a ţâşnit în cer, spre nemărginirea spaţiului cosmic. Pleca de pe planeta asta mizerabilă...

După ce a început din nou să respire, Olivia a readus maşina pe drum, către bază, ca să vadă dacă pot fi de ajutor.

Dar în faţa lor fusese realizat un baraj de circulaţie. MP le-a făcut semn.

În tăcere, ea a întors maşina şi s-au îndepărtat de baza secretă. Maşini de pompieri au trecut pe lângă ei, cu echipaje de urgenţă de la alte avanposturi din zonă.

— De ce nu ne-a aruncat şi pe noi în aer? a întrebat Nialls răguşit.

— După părerea mea? Se pare că ştia că te afli în maşină. Că eşti cineva cu care merita să lupte – un adevărat războinic. Poate altă dată. Şi nu în acest fel, de la distanţă. Deci... a fost vorba de respect.

Poate. Poate că da.

— Să mergem în oraş. Vreau să-mi scot costumul. Şi apoi, vreau o tărie. Sau chiar trei.

— Era de la sine înţeles, spuse ea, în timp ce se angaja pe autostradă.

SFÂRŞIT